Sitikas imestus ikka rohkem ja rohkem. Nähes aga õhtu liginemist, ütles ta:

„Istuge siis mulle selga. Loodan, et jõuan teid kanda.“

Seda öeldes vajutas ta oma kõvakilbise, koorikulise keha jalgadele madalaks. Sitikas avas pealmised luukõvad tiivad, millede alt ilmusid välja õhukesed lennutiivad. Malle ja Peedu ronisid seljale istuma, hoides kinni rinda ümbritsevast vööst. Vaevalt olid nad putuka turjal, kui see suure vurinaga lendu tõusis. Lennul armastas sitikas oma värsse ümiseda:

„Põrra, põrra, põrra,
tuhandiku võrra
tuleb lennata
saaki otsima.
Tuules hõljuda,
mõnus hõisata
põrra, põrra, põrra,
tuhandiku võrra.“

Nukud vaatlesid kõrgusest alla. Nad lendasid üle suurte rohumetsade, õitsevate lillekroonide ja üle kivikeste, millede varjul mõni loomake kükitas ja neid imestunult vahtima jäi. Mõnikord lehvis neist mööda tuulekiirusel valgetiivalisi liblikaid, mesilasi

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 54